

Sygn. akt I C 776/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: Jakub Korzeniewski

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko W. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 776/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie o zasądzenie od strony pozwanej – W. K. kwoty 659,24 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód na podstawie umowy cesji nabył wierzytelność z tytułu umowy pożyczki na rzecz strony pozwanej od pierwotnego wierzyciela – (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W., poprzednik prawny (...) S. A., na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W..

Na dochodzoną pozwem kwotę 659,24 zł składa się kwota 619 zł tytułem należności głównej, odsetki karne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 24, 93 zł oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia 20 kwietnia 2016 r. do dnia 21 listopada 2016 r.

Powód podał, że bezskutecznie wzywał pozwaną do zapłaty.

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Strona pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie złożyła wyjaśnień w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 kwietnia 2016 r. (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W. zawarł z (...) S.A z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności. Przedmiotem umowy były wierzytelności wymienione w Załączniku nr 6 do umowy.

(umowa cesji k. 19-22)

Powód cofnął pozew co do kwoty 23,93 zł tytułem naliczonych przez wierzyciela pierwotnego odsetek karnych i wniósł o zasądzenie kwoty 634,31 zł.

(pismo powoda k. 43)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalony stan faktyczny wynikał z przedłożonych dokumentów i kserokopii. Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i wyjaśnień na rozprawie, co spowodowało wydanie wyroku zaocznego (art.339 § 1 kpc). Wprawdzie zgodnie z art. 339 § 2 kpc zasadą jest, że wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jednak zasada ta nie ma charakteru bezwzględnie. W sytuacji gdy przytoczone okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa, sąd nie ma obowiązku, a nawet nie może zastosować domniemania wynikającego z treści powołanego przepisu. Sytuacja taka miała miejsce w przedmiotowej sprawie, a dotyczyła nabycia przez powoda wierzytelności w stosunku do pozwanego.

Sąd po analizie dowodów załączonych do pozwu powziął wątpliwości w tym zakresie.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał tego, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Powód bowiem nie przedstawił wystarczających dowodów na to, że nabył od pierwotnego wierzyciela konkretną wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem.

Zgodnie zaś z generalną dyrektywą wyrażoną w przepisie art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem przepisu art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Powód natomiast nie wykazał w sposób należyty, że nabył wierzytelność przeciwko stronie pozwanej. Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Z przedłożonych do sprawy dokumentów zaś nie wynika to, że pierwotny wierzyciel przeniósł wierzytelność przeciwko stronie pozwanej na rzecz powoda.

Skoro zaś nie wykazano tego, że doszło do nabycia przez powoda konkretnej wierzytelności przeciwko stronie pozwanej, powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

W tym miejscu wskazać należy również na to, że w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 kpc, zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych wszystkich powodów powództwo podlegało oddaleniu.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz